

LIETUVOS ADMINISTRACINIŲ GINČŲ KOMISIJA

S P R E N D I M A S

2026 m. gegužės 15 d. Nr. 21RE-
(AG-107/05-2026)
Vilnius

Lietuvos administracinių ginčų komisija (toliau – Komisija), susidedanti iš Komisijos narių Vytauto Kurpuveso (pranešėjas), Ingos Lipnickienės (posėdžio pirmininkė) ir Ingos Morkvėnienės, sekretoriaujant Ramūnei Misevičiūtei, dalyvaujant pareiškėjams X. X., atsakovės Valstybinės saugomų teritorijų tarnybos prie Aplinkos ministerijos įgaliotiems atstovams Y. Y.,

Komisijos posėdyje žodinio proceso tvarka vaizdo konferencijos būdu išnagrinėjo administracinį ginčą pagal pareiškėjų X. X. skundą dėl Valstybinės saugomų teritorijų tarnybos prie Aplinkos ministerijos rašto panaikinimo.

Komisija

n u s t a t ė :

pareiškėjai X. X. (toliau – pareiškėjai) skundu Komisijos prašo panaikinti Valstybinės saugomų teritorijų tarnybos prie Aplinkos ministerijos (toliau – Tarnyba) 2025 m. gruodžio 31 d. raštą Nr. (duomenys neskelbtini) (toliau – ir ginčijamas raštas).

Pareiškėjai, be kita ko, paaiškino, kad ginčija Tarnybos 2025 m. gruodžio 31 d. raštą, nes juo dabar remiasi ir Labanoro regioninio parko direkcija, ir Molėtų rajono savivaldybė. Pareiškėjų nuomone, Tarnyba nederamai atsižvelgė į pareiškėjų išdėstytus faktus dėl rekreacinės paskirties pakeitimo į žemės ūkio, nes Aplinkos apsaugos ministerija nepritarė, kad tie miškai būtų išjungti iš miškų, priskirtų rekreaciniams miškams (1996 m. rugpjūčio 17 d. raštas Nr. (duomenys neskelbtini)). Miškų ūkio ministerija dėl privatizavimo eigos išbraukė iš neprivatizuotinių miškų sąrašo (1996 m. gegužės 24 d. įsakymas Nr. (duomenys neskelbtini)), o tai sudarė teisinį pagrindą šių sklypų privatizavimui, o ne juos išbraukiant iš rekreacinių miškų sąrašo, nes pas kaimynus dalis miškų taip pat buvo išbraukta iš neprivatizuotinių, bet paskirtis liko rekreacinė. Toje pačioje vietovėje, prie tos pačios ežero pakrantės buvo taikomi skirtingi teisiniai sprendimai neinformavus bendrasavininkų.

Komisijos posėdyje pareiškėjai palaikė skundą, paaiškino, kad šiuo metu naudojimasis jų žeme jiems yra apsunkintas, niekas jiems taip ir nepaaiškina, kaip pakeisti žemės paskirtį.

Atsakovė Tarnyba atsiliepiu į pareiškėjų skundą prašo jį atmesti kaip nepagrįstą.

Tarnyba paaiškino, kad vienas pagrindinių viešojo administravimo subjektų veiklos instrumentų yra administracinių sprendimų priėmimas. Administracinis sprendimas, Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatyme (toliau – VAI) apibrėžiamas kaip – teisės aktų reglamentuotu būdu ir (ar) forma išreikšta vienkartinė viešojo administravimo subjekto valia dėl teisės taikymo, privaloma ir skirta konkrečiam asmeniui ar individualiai apibrėžtai asmenų grupei. Tarnyba nurodo ir remiasi VAI 10 straipsnio 5 dalimi, Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) 2023 m. vasario 22 d. sprendimu administracinėje byloje Nr. eA-105-502/2023,

2023 m. gruodžio 6 d. nutartimi administracinėje byloje Nr. eA-1257-968/2023, 2017 m. rugsėjo 14 d. nutartimi administracinėje byloje Nr. eA-709-415/2017, 2021 m. rugsėjo 1 d. nutartimi administracinėje byloje Nr. eA-2457-575/2021, 2023 m. gruodžio 20 d. nutartimi administracinėje byloje Nr. A-2093-463/2023 ir kt. ir pažymi, jog akivaizdu, kad pagal pateiktą VAĮ reglamentavimą, VAĮ aiškiai ir nedviprasmiškai nustato reikalavimus viešojo administravimo subjekto (Tarnybos) priimamiems sprendimams. Šios bylos kontekste reikia įvertinti ar Tarnybos ginčijamas raštas atitinka aukščiau minėtus VAĮ reikalavimus, keliamus administraciniais sprendimams.

Pareiškėjai ginčija raštą, kuris pagal savo turinį ir teisinę prigimtį nėra individualus administracinis aktas. Rašte nebuvo nustatytos, pakeistos ar panaikintos pareiškėjų teisės ar pareigos, nebuvo priimtas sprendimas dėl žemės naudojimo paskirties keitimo. Rašte buvo pateiktas tik informacinio–vertinamojo pobūdžio atsakymas. Raštas nesukelia teisinių pasekmių pareiškėjams, todėl nelaikytinas individualiu administraciniu aktu ir negali būti ginčo dalyku, be kita ko, neatitinka aukščiau nurodytos LVAT praktikos formuojamų reikalavimų, keliamų administraciniais sprendimams. Skundas yra pareikštas dėl netinkamo ginčo objekto (sprendimo), todėl vien šiuo pagrindu negali būti tenkinamas. Tarnybos poziciją sustiprina LVAT, kurioje yra išaiškinta, jog teisė paduoti skundą ir teisė į skunde iškeltų reikalavimų patenkinimą yra dvi skirtingos sąvokos. Skundo priėmimo ir bylos iškėlimo stadijoje nėra ir negali būti patikrinama, ar asmuo, kuris kreipėsi teisminės gynybos, turi materialiąją teisę į skundą (prašymą), t. y. negalima atsisakyti priimti skundo (prašymo) dėl materialiojo teisinio pobūdžio motyvų – materialiosios reikalavimo teisės neturėjimo. Materialiojo teisinio pobūdžio aplinkybės, susijusios su pareiškėjo teise į reikalavimo patenkinimą, turi būti analizuojamos bylos nagrinėjimo iš esmės metu. Jei bylos nagrinėjimo metu nustatoma, kad besikreipęs teisminės gynybos asmuo neturėjo materialiosios reikalavimo teisės arba tokia teisė išnyko, ši aplinkybė yra reikšminga teismui priimant byloje atitinkamą procesinį sprendimą dėl bylos baigties. (žr. pvz., LVAT 2011 m. rugsėjo 2 d. nutartį administracinėje byloje Nr. AS146-321/2011). Šiuo atveju akivaizdu, kad yra apskųstas ne administracinis sprendimas, o informacinio – vertinamojo pobūdžio atsakymas. Be to, pagal Tarnybos nuostatų, patvirtintų Lietuvos Respublikos aplinkos ministro 2024 m. rugpjūčio 26 d. įsakymu Nr. D-281 (toliau – Nuostatai) 8 punktą, Tarnybos veiklos tikslas – užtikrinti saugomų teritorijų politikos priemonių įgyvendinimą saugomose teritorijose, biologinės įvairovės ir kraštovaizdžio apsaugos, kraštovaizdžio ir ekosistemų atkūrimo priemonių įgyvendinimą Lietuvos Respublikos teritorijoje. Pareiškėjų reikalavimai grindžiami klaidinga prielaida, kad Tarnyba turi įgaliojimus spręsti dėl žemės naudojimo paskirties keitimo. Tarnyba neturi įgaliojimų keisti žemės paskirties. Ginčo sklypai patenka į Labanoro regioninio parko teritoriją. Pagal galiojantį Labanoro regioninio parko tvarkymo planą, patvirtintą Lietuvos Respublikos aplinkos ministro 2013 m. kovo 28 d. įsakymu Nr. D1-219 „Dėl Labanoro regioninio parko tvarkymo plano patvirtinimo“, patenka į apsauginių agrarinių teritorijų specializuoto apsauginio ūkininkavimo (ŽAs) ir apsauginių miškų specializuoto apsauginio ūkininkavimo (MAs) kraštovaizdžio tvarkymo zonas, kuriose toks keitimas nenumatomas ir rekreacinės urbanizacijos galimybė nenumatyta. Galiojantys teritorijų planavimo dokumentai yra privalomi ir negali būti ignoruojami individualiuose sprendimuose. Tvarkymo plano sprendiniai yra ilgalaikiai ir stabilūs, jų keitimas galimas tik teisės aktų nustatyta tvarka. Individualus prašymas pats savaime negali būti pagrindas keisti norminį reguliavimą. Pasiūlymus dėl Tvarkymo plano keitimo galima teikti tuo metu, kai vyksta saugomos teritorijos planavimo dokumentų rengimo arba keitimo procesas. Pažymėtina, kad šių dokumentų rengimo ar keitimo inicijavimas yra kompetentingos institucijos diskrecinis sprendimas, priimamas įvertinus viešojo intereso, teritorijos apsaugos tikslų ir planavimo poreikio visumą. Teisės aktai nenustato pareigos Tarnybai tokį keitimą inicijuoti gavus individualų asmens prašymą. Tarnyba artimiausiu metu nenumato Tvarkymo plano keitimo proceso.

Pareiškėjai remiasi 1992–1996 m. dokumentais, siekdami pagrįsti teritorijos rekreacinį pobūdį. Pažymėtina, kad ginčo žemės sklypai buvo privatizuoti vadovaujantis tuo metu galiojusiais teisės aktais, juos išbraukiant iš rekreacinių miškų sąrašo. Esminė aplinkybė yra ta, kad toks

sprendimas buvo priimtas įvertinus, jog nagrinėjama teritorija neatitiko rekreacinės vertės kriterijų, nebuvo laikoma reikšminga rekreaciniu požiūriu. Būtent ši aplinkybė sudarė teisinį pagrindą sklypų privatizavimui, t. y. jų išėmimui iš griežtesnio apsaugos režimo. Taigi pareiškėjai faktiškai remiasi ta pačia istorine situacija, tačiau siekia priešingo teisinio rezultato: privatizavimo metu teritorija buvo vertinama kaip neturinti rekreacinės vertės; šiuo metu ji deklaratyviai įvardijama kaip rekreaciniu požiūriu reikšminga. Toks argumentavimas yra prieštaringas ir nesuderinamas su teisinio nuoseklumo principu. Tarnybos vertinimu, Komisija nagrinėdama pareiškėjų skundą dėl aktų ar veiksmų, kurie iš esmės nesukels pareiškėjams teisinių pasekmių, tokiu atveju Komisija pareiškėjų teisių apginti negalėtų, nes net ir teoriniu skundo tenkinimo atveju, asmens teisių ir pareigų apimtis nepasikeistų, nes Tarnyba pagal kompetenciją nėra institucija galinti keisti žemės paskirtį. Kadangi pareiškėjų reikalavimai dėl rašto panaikinimo nagrinėjamu atveju neturėtų teisinių pasekmių (nes Tarnyba nėra įpareigota keisti žemės paskirties), jis negali būti ginčo administracinėje byloje dalyku, darytina išvada, kad ginčo dėl rašto panaikinimo nagrinėjimas nepriskirtinas Komisijos kompetencijai, todėl Tarnyba mano, kad Komisija turėtų spręsti, kad yra pagrindas šioje dalyje administracinę bylą nutraukti. Nepaisant to, kad Tarnyba rašte nurodė apskundimo tvarką, tačiau nurodyta apskundimo tvarka ne visada suponuoja būtinybę kreiptis į teismą ar ginčų komisiją, nes apskūsti galima nebūtinai rašto turinį, bet ir viešojo administravimo subjekto veiksmus, praleistą terminą ir pan. Šiuo atveju pareiškėjai apskundė rašto turinį, kuris, Tarnybos nuomone, nėra administracinio skundo objektas. Tarnyba taip pat pažymi, kad viešojo administravimo subjekto priimto akto kvalifikavimo ir teisinio vertinimo negali lemti tik formalūs kriterijai. Tai, ar dėl akto arba sprendimo galima paduoti skundą, lemia ne jo forma, o turinys. Todėl kiekvienu atveju vertinama, ar skundžiamas aktas daro įtaką suinteresuoto asmens teisei padėčiai.

Pareiškėjai rašte (pirminiame, kuriuo kreipėsi į Tarnybą) nurodė, kad „<...> Tuo laikotarpiu rekreaciniai miškai nebuvo grąžinami natūra. Su prašymu juos grąžinti buvo kreiptasi į Miškų ūkio ministeriją ir Aplinkos saugos ministeriją. Aplinkos apsaugos ministerija nepritarė, kad tie miškai būtų išjungti iš miškų, priskirtų rekreaciniams miškams sąrašo (raštas 1996-09-17 Nr. *(duomenys neskelbtini)*). Atsakydama į kreipimąsi Miškų ūkio ministerija priėmė sprendimą išbraukti iš neprivatizuotinų miškų sąrašo (įsakymas 1996-05-24 Nr. *(duomenys neskelbtini)*). Pasikeitus Vyriausybei (Ministru pirmininku tapus A. Kubiliui) visi rekreaciniai miškai buvo grąžinti savininkams. Labanoro regioninis parkas ir Molėtų raj. savivaldybės administracija tvarkymo plane pakeitė iš rekreacinio miškų statuso į žemės ūkio paskirtį, nederinant su savininkais arba jiems nežinant apie paskirties pakeitimą, nes visi savininkai gyvena skirtinguose Lietuvos miestuose ir nežinojo apie pakeitimus. Dabar tie miškai ir minėti sklypai kadastriniai Nr. *(duomenys neskelbtini)* nebepriskiriami rekreaciniams, todėl prašome išnagrinėti galimybę grąžinti į rekreacinę urbanizuojamą žemės paskirtį. <...>“. Regioniniai parkai (iš jų – ir Labanoro regioninis parkas) yra saugomos teritorijos, įsteigtos gamtiniu, kultūriniu ir rekreaciniu požiūriais regioninės svarbos kraštovaizdžiui ir ekosistemoms saugoti, jų rekreaciniam bei ūkiniam naudojimui reglamentuoti (Lietuvos Respublikos saugomų teritorijų įstatymo (toliau – STĮ) 13 straipsnio 2 dalies 2 punktas). Saugomose teritorijose nuosavybės teisės į žemę, miškus ir vandens telkinius gali būti atkuriamos, žemės sandoriai sudaromi tik laikantis įstatymų nustatytų žemės, miškų ir vandens telkinių naudojimo apribojimų, sąlygų ir reikalavimų, saugomų teritorijų nuostatų ir šių teritorijų planavimo schemų (ribų ir tvarkymo planų), kitų šio įstatymo 5 straipsnyje nurodytų veiklą saugomose teritorijose reglamentuojančių dokumentų nustatytų reikalavimų. (STĮ 32 straipsnio 6 dalis). Teritorijų planavimo sprendiniai nagrinėjamoje teritorijoje nėra identiški visiems sklypams, nes jie buvo nustatyti atsižvelgiant į konkrečias kiekvieno sklypo savybes, gamtines sąlygas, galiojančius teritorijų planavimo dokumentus. Vertinant teritoriją buvo atsižvelgta į esamą žemės naudmenų struktūrą, miškų kadastro duomenis, ankstesnių sprendinių ir teisės aktų galiojimą. Pažymėtina, kad nagrinėjama teritorija nėra vienalytė, joje nustatytos skirtingos funkcinės zonos ir apsaugos režimai, todėl sprendinių diferencijavimas yra objektyviai pagrįstas. Tai, kad gretimiesiems sklypams taikomi

skirtingi sprendiniai, savaime nereiškia pažeidimo, jei tokie sprendiniai grindžiami teritorijų planavimo kriterijais ir siekia užtikrinti racionalų bei subalansuotą teritorijos naudojimą. Tarnyba šiuo metu nenumato organizuoti naujo Labanoro regioninio parko tvarkymo plano rengimo, keitimo ar koregavimo, nes nėra identifikuota esminių problemų saugomų vertybių apsaugos užtikrinimui, taip pat šiems darbams šiuo metu nėra numatytos lėšos. Pasiūlymus dėl Tvarkymo plano galima teikti tuo metu, kai vyksta saugomos teritorijos specialiojo plano rengimo, keitimo procesas. Šiuo metu toks planavimas nevyksta ir jo pradėti nenumatoma. Be to, Tvarkymo plano sprendinių keitimas turi būti pagrįstas ir argumentuotas (motyvuotas), o svarbiausia – priimtinas vertybių išsaugojimo bei viešo intereso požiūriais, t. y. sprendinių keitimo negalima sieti su pavienių asmenų privataus intereso tenkinimu. Šioje vietoje urbanizuojamos teritorijos nėra ir niekada nebuvo, tai ir atspindi dabartinę žemės sklypo paskirtis ir jis patenka į teritorijų planavimo dokumentais nustatytą neurbanizuojamą teritoriją. Tai nėra klaida, tai – kryptingo ir tikslingo planavimo rezultatas. Rengiant Tvarkymo planą laikytasi aplinkosauginių ir visuomeninių interesų prioriteto, siekiant, kad sprendinių įgyvendinimas gamtinei aplinkai, gamtos ir kultūros paveldo vertybėms turėtų teigiamą poveikį. Pažymėtina, kad teritorijų planavimą regioniniame parke reglamentuojančiuose teisės aktuose yra išreikštas viešasis interesas, kad urbanizuojamų teritorijų plėtra būtų vykdoma laikantis teisės aktų nustatytų reikalavimų, kad būtų derinami visų suinteresuotų asmenų interesai ir įgyvendinami regioninio parko paskirčiai nustatyti tikslai. Pažymėtina tai, kad regioniniame parke kuriama rekreacinė sistema apima tarpusavyje susietas lankytinas vietas ir rekreacinio naudojimo sistemos dalis. Rekreacinę teritorinę sistemą lemia lankytinų vietų išsidėstymas ir esama bei planuojama infrastruktūra.

Komisijos posėdyje atsakovės atstovai palaikė atsiliepimo argumentus, prašė skundą atmesti.

Skundas atmestinas

Byloje nagrinėjamas ginčas dėl Tarnybos 2025 m. gruodžio 31 d. rašto Nr. *(duomenys neskkelbtini)* teisėtumo ir pagrįstumo.

Bylos duomenimis nustatyta, kad pareiškėjai 2025 m. gruodžio 11 d. pareiškimu kreipėsi į Tarnybą nurodydami, jog prašo padėti išspręsti klausimą dėl *(duomenys neskkelbtini)* esančių žemės sklypų (kadastriniai Nr. *(duomenys neskkelbtini)*) paskirties pakeitimo iš žemės ūkio į rekreacinius urbanizuojamus (gyvenamosios paskirties) sklypus. Nurodė, kad Lietuvos Respublikos Vyriausybė, vykdydama Lietuvos Aukščiausios Tarybos 1992 m. gegužės 7 d. nutarimą Nr. 1-256, 1992 m. rugpjūčio 25 d. priėmė nutarimą Nr. *(duomenys neskkelbtini)*. *(duomenys neskkelbtini)*, iš viso 10 ha miško priskyrė rekreaciniams miškams. Tuo laikotarpiu rekreaciniai miškai nebuvo grąžinami natūra. Su prašymu juos grąžinti buvo kreiptasi į Miškų ūkio ministeriją ir Aplinkos apsaugos ministeriją. Aplinkos apsaugos ministerija nepritarė, kad tie miškai būtų išjungti iš miškų, priskirtų rekreaciniams miškams sąrašo (1996 m. rugsėjo 17 d. raštas Nr. *(duomenys neskkelbtini)*). Atsakydama į kreipimąsi, Miškų ūkio ministerija priėmė sprendimą išbraukti iš neprivatizuotinių miškų sąrašo (1996 m. gegužės 24 d. įsakymas Nr. *(duomenys neskkelbtini)*). Pasikeitus Vyriausybei, visi rekreaciniai miškai buvo grąžinti savininkams. Labanoro regioninis parkas ir Molėtų r. savivaldybės administracija tvarkymo plane pakeitė iš rekreacinio miškų statuso į žemės ūkio paskirtį, nederinant su savininkais arba jiems nežinant apie paskirties pakeitimą, nes visi savininkai gyvena skirtinguose Lietuvos miestuose ir nežinojo apie pakeitimus. Dabar tie miškai ir minėti sklypai nebepriskiriami rekreaciniams, todėl prašė išnagrinėti galimybę grąžinti į rekreacinę urbanizuojamą žemės paskirtį.

Tarnyba 2025 m. gruodžio 31 d. raštu Nr. *(duomenys neskkelbtini)* „Dėl žemės naudojimo paskirties keitimo galimybių“ pareiškėjams, be kita ko, nurodė, jog minėti žemės sklypai patenka į Labanoro regioninį parką, kur žemės paskirties keitimas ir veiklos reglamentavimas nustatomas pagal STĮ ir Labanoro regioninio parko tvarkymo planą, patvirtintą Lietuvos Respublikos aplinkos ministro 2012 m. spalio 26 d. įsakymu Nr. D1-869. Minimi žemės sklypai patenka į apsauginių agrarinių teritorijų specializuoto apsauginio ūkininkavimo (ŽAs) ir apsauginių miškų specializuoto apsauginio ūkininkavimo (MAS) kraštovaizdžio tvarkymo zonas, kuriose toks keitimas nenumatomas. Be teisinio pagrindo Tarnyba neturi teisės keisti ar koreguoti saugomų teritorijų planų. Tarnyba artimiausiu metu

nėra suplanavusi rengti naujo ar keisti galiojantį Labanoro regioninio parko tvarkymo planą, tokiems darbams lėšos nenumatytos. Nagrinėjami žemės sklypai buvo privatizuoti pagal tuo metu galiojusią teisės aktų nuostatą, juos išbraukiant iš rekreacinių miškų sąrašo, motyvuojant tuo, jog jie neatitiko rekreacinės vertės kriterijų ir nebuvo laikomi reikšmingais rekreaciniu požiūriu. Būtent ši aplinkybė sudarė teisinį pagrindą šių sklypų privatizavimui. Pareiškėjų pateiktame kreipimesi prašoma teritoriją vėl vertinti kaip rekreaciniu požiūriu reikšmingą. Tokia situacija nėra ginčijama, tačiau pažymėtina, kad rekreacinė vertė negali pasikeisti savaime, neįvardijus naujų aplinkybių, kriterijų ar objektyvių pokyčių, pagrindžiančių kitokį teritorijos vertinimą. Tarnybai nėra suteikta teisė pritarti ar nepritarti žemės sklypų naudojimo paskirties keitimui ar priimti sprendimus šiuo klausimu. Institucijos, kurioms suteikta kompetencija priimti sprendimus dėl žemės paskirties keitimo, taip pat sprendimų priėmimo pagrindai, yra įvardytos Lietuvos Respublikos žemės įstatymo 23 straipsnyje, kuriame nustatyta pagrindinės žemės naudojimo paskirties ir būdo nustatymo bei keitimo tvarka. Tarnybos vertinimas atliktas vadovaujantis galiojančiu saugomos teritorijos specialiuoju planu, kuriame šiuo metu nėra numatyta galimybė keisti žemės sklypų naudojimo paskirtį į rekreacinę urbanizuojamą teritoriją.

VAĮ 3 straipsnyje nurodyta, kad viešojo administravimo subjektai savo veikloje vadovaujasi, be kita ko, išsamumo principu, kuris reiškia, kad viešojo administravimo subjektas į prašymą ar skundą turi atsakyti aiškiai ir argumentuotai, nurodydamas visas prašymo ar skundo nagrinėjimui įtakos turėjusias aplinkybes ir konkrečias teisės aktų nuostatas, kuriomis rėmėsi vertindamas prašymo ar skundo turinį (5 punktas).

VAĮ 11 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad asmenų prašymus ir skundus viešojo administravimo subjektai nagrinėja pagal Vyriausybės patvirtintas taisykles.

Atitinkamai, Taisyklių 35 punkte nustatyta, kad prašymus ar skundus institucijos nagrinėja ir į juos atsako pagal teisės aktais joms nustatytą kompetenciją. Taisyklių 45 punkte nustatyta, kad atsakymai į prašymus parengiami atsižvelgiant į jo turinį: į prašymą suteikti administracinę paslaugą atsakoma suteikiant prašomą vieną iš VAĮ 19 straipsnio 1 dalyje nurodytų administracinių paslaugų (ar prašomas kelias administracines paslaugas) arba pateikiant motyvuotą atsisakymą tą padaryti (45.1 papunktis); į prašymą pakonsultuoti asmenį jam aktualių klausimų atsakoma suteikiant konsultaciją pagal institucijai nustatytą kompetenciją arba pateikiant motyvuotą atsisakymą tą padaryti (45.2 papunktis); į prašymą priimti administracinį sprendimą atsakoma VAĮ 13 straipsnyje nustatyta tvarka (45.3 papunktis); į prašymą, nenurodytą Taisyklių 45.1–45.3 papunkčiuose, atsakoma laisva forma (45.4 papunktis).

Pagal teismų praktiką, asmuo, nepriklausomai nuo dokumento, kuriuo kreipiasi į viešojo administravimo subjektą, pobūdžio (skundas, pareiškimas, prašymas), turi teisę, kad šis kreipimasis būtų išnagrinėtas ir į jį būtų atsakyta teisės aktų nustatyta tvarka (žr. LVAT 2018 m. rugsėjo 18 d. nutartį administracinėje byloje Nr. eAS-651-624/2018).

LVAT, nagrinėdamas asmens kreipimąsi į viešojo administravimo subjektą, kai tokiu kreipimusi pagal jo turinį ir pobūdį nebuvo siekiama apginti konkrečią besikreipusio asmens teisę ar teisėtą interesą, tai yra kreipimąsi, kuris atitinka Taisyklių 45.4 papunktį, pažymėjo, kad toks kreipimasis turi būti išnagrinėtas ir pareiškėjui pateiktas atsakymas Taisyklėse nurodytomis sąlygomis ir apimtimi; pasak teismo, kilus teisminiam ginčui dėl viešojo administravimo subjekto atsakymo, pareiškėjo teisė į objektyvų ir nešališką jo kreipimosi nagrinėjimą yra savo pobūdžiu procesinė ir ginama tokia apimtimi, kuri numatyta Taisyklėse. Todėl teismas tokiu atveju turi įvertinti, ar atsakovas, pateikdamas atsakymą į minėto pobūdžio kreipimąsi pareiškėjui, įvykdė Taisyklėse nustatytas sąlygas (žr. LVAT 2012 m. spalio 18 d. sprendimą administracinėje byloje Nr. A492-2452/2012).

Taigi, pareiškėjai 2025 m. gruodžio 11 d. pareiškimu kreipėsi į Tarnybą prašydami išnagrinėti galimybę grąžinti minėtus žemės sklypus į rekreacinę urbanizuojamą žemės paskirtį. Tarnyba ginčijamu raštu pažymėjo, jog minėti žemės sklypai patenka į Labanoro regioninį parką, kur žemės paskirties keitimas ir veiklos reglamentavimas nustatomas pagal STĮ ir Labanoro regioninio parko

tvarkymo planą, patvirtintą Lietuvos Respublikos aplinkos ministro 2012 m. spalio 26 d. įsakymu Nr. D1-869. Minimimi žemės sklypai patenka į apsauginių agrarinių teritorijų specializuoto apsauginio ūkininkavimo (ŽAs) ir apsauginių miškų specializuoto apsauginio ūkininkavimo (MAs) kraštovaizdžio tvarkymo zonas, kuriose toks keitimas nenumatomas. Be teisinio pagrindo Tarnyba neturi teisės keisti ar koreguoti saugomų teritorijų planų. Nagrinėjami žemės sklypai buvo privatizuoti pagal tuo metu galiojusių teisės aktų nuostatas, juos išbraukiant iš rekreacinių miškų sąrašo, motyvuojant tuo, jog jie neatitiko rekreacinės vertės kriterijų ir nebuvo laikomi reikšmingais rekreaciniu požiūriu. Būtent ši aplinkybė sudarė teisinį pagrindą šių sklypų privatizavimui. Pareiškėjų pateiktame kreipimesi prašoma teritoriją vėl vertinti kaip rekreaciniu požiūriu reikšmingą. Tokia situacija nėra ginčijama, tačiau pažymėtina, kad rekreacinė vertė negali pasikeisti savaime, neįvardijus naujų aplinkybių, kriterijų ar objektyvių pokyčių, pagrindžiančių kitokį teritorijos vertinimą. Tarnybai nėra suteikta teisė pritarti ar nepritarti žemės sklypų naudojimo paskirties keitimui ar priimti sprendimus šiuo klausimu. Institucijos, kurioms suteikta kompetencija priimti sprendimus dėl žemės paskirties keitimo, taip pat sprendimų priėmimo pagrindai, yra įvardytos Lietuvos Respublikos žemės įstatymo 23 straipsnyje, kuriame nustatyta pagrindinės žemės naudojimo paskirties ir būdo nustatymo bei keitimo tvarka. Tarnybos vertinimas atliktas vadovaujantis galiojančiu saugomos teritorijos specialiuoju planu, kuriame šiuo metu nėra numatyta galimybė keisti žemės sklypų naudojimo paskirtį į rekreacinę urbanizuojamą teritoriją. Vertinant ginčijamo rašto turinį pažymėtina, jog Tarnyba, savo kompetencijos ribose, pareiškėjams pateikė išsamų, motyvuotą bei teisės aktais ir faktinėmis aplinkybėmis pagrįstą atsakymą, todėl tenkinti pareiškėjų skundo jame nurodomais argumentais Komisijai neturi nei teisinio, nei faktinio pagrindo, dėl ko pareiškėjų skundas atmestinas kaip nepagrįstas.

Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta aukščiau bei vadovaudamasi Lietuvos Respublikos ikiteisminių administracinių ginčų nagrinėjimo tvarkos įstatymo 20 straipsnio 1 dalies 1 punktu ir 22 straipsnio 1 dalimi, Komisija

n u s p r e n d ž i a :

pareiškėjų X. X. skundą atmesti kaip nepagrįstą.

Sprendimą per vieną mėnesį nuo sprendimo priėmimo bylos šalys turi teisę apskųsti Regionų administraciniam teismui Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo nustatyta tvarka.

Posėdžio pirmininkė

Inga Lipnickienė

Komisijos nariai

Vytautas Kurpuvesas

Inga Morkvėnienė